

Axolotl Roadkill

Helene Hegemann
Axolotl Roadkill
Roman

Vertaald door Marcel Misset

Uitgeverij De Arbeiderspers · Amsterdam · Antwerpen

Mixed Sources

Productgroep uit goed beheerde bossen
en andere gecontroleerde bronnen
www.fsc.org Cert no. SCS-COC-001256
© 1996 Forest Stewardship Council

Copyright © 2010 Ullstein Buchverlage GmbH, Berlijn
Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Marcel Misset /
bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Amsterdam
Oorspronkelijke titel: *Axolotl Roadkill*
Oorspronkelijke uitgave: Ullstein

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.
No part of this book may be reproduced in any form, by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from bv Uitgeverij De Arbeiderspers, Herengracht 370-372, 1016 CH Amsterdam.

Omslagontwerp: Sander Patelski
Omslagillustratie: Sabine Wimmer, Berlijn

ISBN 978 90 295 7359 7 / NUR 302

www.arbeiderspers.nl

Voor Lilly Sternberg

‘We love to entertain you’ (Pro7)

Oké, de nacht, weer eens zo'n worsteling met de dood, flarden door angst geteisterde slaap, mijn van onheilszwangere orkesten daverende kinderkamer en al die inbrekersstemmen, die op de binnenplaats onophoudelijk mijn naam gillen. Geen straatlawaai, geen gekreun van ziekelijke monsters die zich onderscheiden door kracht en lelijkheid en net worden ontketend. Alleen de claviatuur van de totale duisternis, het krijsen in mijn hoofd, dat aritmische getrommel, kut. Vroeger snotterde je dat lekker puberaal bij mekaar, nu is het vergezochte literatuur.

Om half vijf word ik gedesoriënteerd in een dekbedovertrek gedraaid wakker, en vind mezelf vooral vervelend. Ik hurk. Op de een of andere manier loopt tot lauwerkransen gevlochten bloed uit mijn rechteroor. Voor me licht iets op dat ik ontcijfer als de lelijkheid van de High Society: twee sigaretten, twee uit hygiënische overwegingen door een kassabon in plaats van door een biljet opgesnoeven lijntjes Ritalin, verpulverde Parmezaanse kaas en een zenuwinzinking die zorgwekkende proporties aanneemt, het ketaminegat waarschijnlijk, ik heb al sinds ettelijke maanden woeste

kankerdiagnosedromen, geen nachtmerries, maar iets wat dieper gaat, waaruit ik iedere keer schreeuwend wakker word, want er zijn zoveel gedachten dat je je eigen gedachten niet eens meer van die van anderen kunt onderscheiden. Vanwege mijn stevast met angstaanvallen gepaard gaande maag-darmkolieken wil ik me van drie hoog naar beneden storten, maar in plaats daarvan zet ik RTL 2 op, waar een geweldige dierendocumentaire te zien is. Die ontpopt zich als een waanzinnig televisie-event. Ineens staat er zo'n bijdehante jakhals, en dan zie je een tegenshot van een troep stokstaartjes, die in een long shot als het ware door de jakhals worden verscheurd en als kijker denk je, vervuld van liefde: ja, die kutstokstaartjes zien er helaas ook echt zo ongelofelijk debiel uit, ergens verdienen die niet beter dan opgevreten te worden.

Ik kan óf vingers op kwalitatief hoogwaardige hardcoreporno óf eerst naar mijn nagels kijken, en daarna in de spiegel. Mijn huidformaties zijn veranderd in vervlochten ezeemkorsten en mijn wimperharen breken af.

Op dat moment treedt plotseling de stilte weer in.

Een zweem van maatschappelijke aangepastheid, waar niet een harde track doorheen boort, maar een ontnuchterende vroegzomerse kutwind. Ik ben niet naar school geweest. Vijf minuten voor de grote pauze ben ik met doodsangst, hartkloppingen en een bij elke stap tegen mijn schedeldak bonkende koppijn onder mijn dekbed gekropen, hoewel ik op dat tijdstip eigenlijk hoorde te denken: nou ja, goed, vandaag leg ik voor de verandering maar eens contact met een tomaat, die moet ik tenslotte van mijn boterham halen waar hij door een ouder met verantwoordelijkheidsgevoel op is gelegd.

Een uur na het einde van de lessen sta ik wijdbeens voor de spiegel, in een lege stroom van herinneringen aan de zwetevrije lachjes van afgelopen nacht, en de tot een losgezongen

leven ontwaakte kracht van zich herhalende dansritmes.

Ik wil een kindertehuis in Afghanistan bouwen en veel spullen om aan te trekken. Ik heb niet alleen eten nodig en een dak boven mijn hoofd, maar ook drie titaanwit ingerichte villa's, elke dag zo tegen de elf prostituees en een sovjetuniformkostuum van Chanel dat mij in stijve en vergulde jarentwintigchic hult. Dan bestaan begrippen als zelfbewustzijn en borderline niet meer. Niemand doet nog of hij je beter kent dan jijzelf, want het enige wat telt is geld. Daar heb je het. Plotseling merk ik dat iedereen me aanstaart. Ik loop, mijn vijfde sigaret rokend, naar het balkon en zuip net zo lang door tot het geld eindelijk WEG is. Mijn existentie bestaat momenteel enkel nog uit duizelingen en het feit dat het half werd verscheurd door een hyperreële, maar door rohypnol nogal slecht verteerde vaselinetieteninstallatie.

Ik zeg: 'Zodra wij beginnen iets te doen voor iemand anders dan wijzelf, bevrijden wij ons uit de gevangenis van ons innerlijk. Alice haat zichzelf, maar dat is juist gaaf, ik zie dat ze doordraait en zichzelf steeds meer in de vernieling helpt. Ik ben zo bang dat ik niet meer denken kan. Ik heb er alles voor over om je te mogen blijven kennen. Als je niet meer met me naar bed wilt, is dat best. Nu ben je uit mijn leven verdwenen. Het is ook weer niet zo dat ik me hier de hele tijd zelfreflexief en zelfkwellend ga zitten aftobben, geen idee, daarvoor zou eigenlijk nog iets anders nodig zijn, zo'n irrationeel moment, een van die momenten waarop je me strak aankijkt met die volkomen kleurloze ogen, waarin ik dan steeds zie dat je je afvraagt hoeveel mensen er precies tussen ons in staan. Weet je dat nog? Dat je je altijd moest afvragen hoeveel meter je precies van elkaar verwijderd was? En dat ik op een gegeven moment, toen we eindelijk alleen waren, een keer tegen je zei hoe perfect het voor mij was? Die momenten dat we naar de zee keken. Die zo perfect waren dat ik er niet eens van behoefde te genieten. Ik voel dat ik gek word. Ik kan dromen niet meer onderscheiden van wat jij realiteit

noemt. Omdat alles hetzelfde aanvoelt. De wind, je huid, al het driedimensionale.'

Onder de douche kletteren mij in vertraging druppels tegemoet, die onder invloed van de oppervlaktetension een bolvorm proberen aan te nemen.

In tegenstelling tot wat algemeen wordt aangenomen, heeft een waterdruppel op geen enkel moment de vorm van een druppel, die tweedimensionale onzin, die aan één kant rond is en aan de andere kant taps toeloopt. Om mij af te drogen trek ik een turquoise badlaken uit de vuile was, dat de afgelopen twee maanden samen met twee ondergekotste kledingstukken in een grote mand heeft doorgebracht. Is het de kots van een wildvreemde die mij verraste in een druk bezocht gemengd toilet? Is het mijn eigen kots? Schiet ik hier iets mee op? Ik begin kennelijk echt de belangrijkste details te vergeten.

Ik sta dodelijk gedgeprimeerd op de gang op een tapijt dat hier om een voor mij ondoorgrondelijke reden ooit in een grijs verleden is gelegd, en dat dus ergens zeg maar grijs-groen is, het is vuil, vergeven van de brandgaatjes. O god, wat is het gruwelijk allemaal.

1. Ik ben mijn door anale seks, tranen en lijkschennis getekende patchworkgeschiedenis kwijtgeraakt.
2. Ik heb een open zweer in m'n strot.
3. Mijn familie is een zooitje exhibitionistische figuren die in een of andere vroegkinderlijke almachtsfase zijn blijven steken. In het beste geval wordt vanuit die hoek nog eens een popculturele tekst geschreven over de vraag waarom de avant-garde **ONDANKS ALLES** buikdanst, maar dat is het dan ook wel zo'n beetje.

You've made my shitlist

L7

Ik zo van: 'Pardon? Kun je mij misschien helpen met de kip, ik weet niet wat voor kip ik moet kopen.'

Ik sta voor een grote diepvrieskist in de LIDL.

Heteroseksuele vormgeefster communicatie in een blauwgrijs gestreept vest, letterlijk: 'Wat zeg je?'

'Ik moet een kip kopen voor het avondeten, maar ik zie hier braadkip en soepkip, nu weet ik niet wat ik moet nemen.'

'Sorry, hoe moet ik weten of je moeder een braadkip of een soepkip nodig heeft?'

'Mijn moeder is al jaren dood.'

'En je vader?'

'Hij is zo'n progressieve, fanatieke klootzak met een bovengemiddeld inkomen die niets anders doet dan kunst met eeuwigheidspretentie maken en in de Auguststraße wonen. Elke dag tegen de elf prostituees, elke dag haargel en elke dag met een markeerstift melancholiek expressionistische kunstwerken tekenen, die hij samenstelt uit oude lp-hoezen in zwart-wit. 's Nachts spijkert-ie ze onder de lsd met zijn galeriehouders aan de muur. Zo ziet zijn leven eruit: depressieve muziek. De Melvins, Julie Driscoll, Neil Young, alsof

er behalve Neil Young en Bob Dylan niemand is die muziek maakt, iedere week bestelt hij voor driehonderd dollar aan platen. Ik ken hem amper.'

'Waar woon je dan?'

'Bij mijn broer en zus.'

'Wat doen die voor werk?'

'Mijn zus heet Annika en is zo'n gehaaide marketingbitch. Mijn broer ontwerpt patronen waarmee je een selectie van door internetbedrijven met hoofdkantoor in Leipzig aangeboden textielproducten kunt laten bedrukken. Hij stelt zijn ontwerpen ter beschikking via een onlineplatform en wacht af tot iemand op het idiote idee komt in een crèmekleurige capuchontrui te gaan rondlopen met daarop in zwart, rood en geel de zin "De kleuren van onze vlag zijn kut". Edmond ontwerpt ook bloedserius T-shirts waarop staat "I'm not an alcoholic, I'm drunk – alcoholics go to meetings!". Hij is drieëntwintig, een mengeling van Marlon Brando en eh, wie nog meer, ik zou 't niet weten, hij heeft een van de vijfhonderd paar gouden Pro Bowl 2007 Air Force 1 van Nike die op de wereld bestaan. Werkloos, nadrukkelijk arrogant, fan van Ray Davies.'

If found please return to the club.

'En jij, zeg maar?'

'Als bij iedere verslaafde minderjarige met zelfinzicht uit mijn neiging de werkelijkheid te ontvluchten zich in een uitgesproken leesdrift. Ik verslind evengoed vrijzinnige bellettrie over Pakistaanse psychoanalytici als scripties over het verband tussen Moby Dick en het nationaal-socialisme. Daglicht dient met een achteloos gebaar te worden afgewezen.'

'Ben blij dat ik er met je over heb gepraat!'

'Super, we zien elkaar.'

Ik herinner me de tijd dat ik met goed weer iets anders deed dan de jaloezieën neerlaten. Somber neem ik een legendarisch artikel over de praktijk van de DJ-CULTURE tot me:

De situatie op de dansvloer is de afgelopen krap twintig seconden drastisch veranderd. Gejuich, geschreeuw, overal nieuwe levels van extremisme.

‘Hé Edmond, hoe laat kom je?’

‘Geen idee, ik zit net bij Luther in die store in de Alte Schönhauserstraat en straks komt Penny, die heeft altijd PCP bij de hand.’

‘En wanneer kom je terug?’

‘Dat weet ik niet precies, Dingsda en Kleini zijn hier net, je weet wel, die gast met die vriendin die altijd iets wil bereiken – Is it mixed by you? It’s mixed like shit! Berlin is here to mix everything with everything, ouwe!’

‘Is dat van jou?’

‘Berlin is here to mix everything with everything, ouwe? Ik gebruik alles wat me inspireert en vleugels geeft, Mifti. Films, muziek, boeken, schilderijen, flutpoëzie, foto’s, gesprekken, dromen...’

‘Verkeersborden, wolken...’

‘...Licht en schaduw, precies, omdat mijn werk en mijn jatwerk authentiek worden zodra iets mijn ziel raakt. Het maakt niet uit waar ik de dingen vandaan haal, belangrijk is alleen waar ik ze naartoe breng.’

‘Dus het is niet van jou?’

‘Nee. Van zo’n blogger.’

‘Maar wanneer kom je nou?’

‘Dat weet ik echt nog niet, misschien zo.’

‘Wanneer dan?’

‘Snel, misschien wel meteen.’

‘Als in nu?’

‘Ja, meteen, zo.’

‘Oké, doi.’

Ik doe de deur open voor onze nieuwe huishoudster, en in haar onnozele gezicht komt net de shock opzetten over de excessieve verwaarlozing hier. Ze kijkt me aan alsof ze bang is dat ze hier op een paar weggrottende dieren stuit.

‘Waarom wil je een huishoudster, Annika?’

‘Omdat het toch helemaal te gek is als je beddengoed gestreken is en sowieso.’

‘Maar vind je het dan niet waanzinnig slecht om al die mensen te bezitten?’

‘Weet je, Mifti, vroeger was je gewoon verwaarloosd, nu ben je alleen nog luxeverwaarloosd. Binnen twee maanden ben je van louter luxeverwaarlozing vergeten dat huishoudsters mensen zijn, echt waar.’

Mevrouw Messerschmidt is gepensioneerd en werkt twaalf uur per dag zwart, omdat haar man een twistzieke klootzak en aan één stuk door thuis is. De vraag rijst of ik kan omgaan met personeel dat al na zestig minuten onbaatzuchtig werk op het balkon over zijn familieverhoudingen begint en over mijn neiging tot spijbelen. Ik wil personeel dat geen Duits spreekt en mij niet met elke in mijn richting afgevuurde blik voorhoudt hoe verschrikkelijk alles is, vooral die jurk met etnodessin, die al twee jaar niet gestreken is, en dat het leven er later gewoon niet beter op wordt. Het strijkgoed is een hoofdstuk apart. Het daglicht is een hoofdstuk apart.

Ik weet grappig genoeg precies wat ik wil: niet volwassen worden. Over een paar jaar heb ik niet meer de kracht om me in alle ernst zorgen te maken over de kleur van de bekleding van mijn eerste, zelf gekochte bank. Over een paar jaar zal ik bedroefd omzien naar een ontwikkeling die werd getekend door bovengemiddeld contraproductieve crashes, en mij

doodschamen voor alles wat ik hier zomaar, een-spiering-uitgooiend-om-een-kabeljauw-te-vangen, in deze computer zit te rammen, zo zeg je dat geloof ik. Omdat ik dan vermoedelijk eindelijk Foucault gesnopen heb, andere maatstaven hanteer, en mijn familie uitgemoord zal hebben en ineens besef dat juist dit allemaal, deze uit vormloos verstrijkende dagen, spijbelen en doorgezwete lakens bestaande afvalberg, de mooiste tijd van mijn leven was.

Edmond komt thuis. In een ALDI-tas heeft hij sigaretten en drie plakken hasj meegebracht. Hij lijkt niet alleen op Marlon Brando, hij heeft aan diens gelijknamige biografie ook een belangrijke pijler van zijn bestaan ontleend – het minimalistische inrichtingsconcept van onze woning. Twee met in totaal dertien matrassen volgestouwde kamers, waartoe ook iedere onbekende halve straatjunk vrije toegang heeft. Edmond vindt het niet erg om iedere nacht op een andere plek in huis te moeten slapen en in de zomer laat hij de voordeur altijd open zodat die extreme tocht op de een of andere manier beter werkt. Er is nog nooit bij ons ingebroken. Inbreken kun je het ook eigenlijk niet noemen, om bij ons in te breken hoeft je alleen maar door de openstaande deur te stappen om toevallig de MacBook Pro of zo mee te nemen en weer naar buiten te gaan. Eén keer heeft Edmond zonder het te weten de voordeur geopend voor inbrekers en werden al onze burens bestolen. Een geluidsinstallatie, een geraffineerd opgestelde beamer, asbakken en spreien bedrukt met stripfiguren. Op de kale muren hangt één witte poster met in piepkleine letters het opschrift: *Nowhere better than this place.*

Kutmuziek is gewoon kutmuziek, daar vind ik ook niks lol-ligs aan. ‘Good Day’ van de Kinks is helemaal oké, dat begint met een wekker, dan komt Patsy Cline, overschat, ‘Sunday Morning’ van Margo Guryan, de Violent Femmes zingen ‘The Love is Gone’ en ik maak mezelf wijs dat ik daar een

of andere diepere waarheid in herken en denk aan in stukken gescheurde lijken in de sneeuw. Het zijn vooral songs die werden geschreven in een tijd dat er nog geen ecstasy bestond.

Het is Edmonds iTunesbibliotheek. Ik leg hem uit dat het geweldig met me gaat. Hij legt mij uit dat de song 'Hey hey, my my' de overgang van de ouwe rock naar de punk vormt en dat het volgens algemeen geldende maatstaven als volkomen achterlijk geldt om het woord 'cultuur' achter het woord 'Techno' te plakken en het in verband te brengen met een jeugdbeweging die zichzelf als alternatief beschouwt, in plaats van met protserige disco's voor de hogere inkomens. Ecstasy, Techno en jezelf als een grensverleggende entiteit te beschouwen is nineties, zoals cokesnuiven eighties is en krullend haar het nieuwe steile haar.

'Maar die entiteit, zoals jij dat noemt, is het enige wat ik nog heb,' zeg ik.

We spreiden de plakken hasj op het tapijt in de gang uit, en versnijden het spul door er gelijkmatig ontbijtkoek overheen te kruimelen en die rotzooi erin te strijken.

'O god, kijk eens, ik heb zo'n waanzinnige bult bij mijn oog, dat wordt vast een vette puist!' zeg ik.

Edmond poetst zijn tanden, hij zegt: 'Misschien wordt het wel een steenpuist,' en de schuimende tandpasta druipt op zijn Christopher Kane T-shirt met de apenkop.

'Reetkever!'

'Karl Marx had altijd steenpuisten aan zijn reet, en liet die dan principieel opensnijden.'

'Zijn er eigenlijk vrouwen die actiefilms hebben geregisseerd? Afgezien van Karl Marx?'

'Angelina Jolie. *Lara Croft*.'

'Regie, sukkel.'

'O, zo, geen idee.'

'Zijn er niet, toch?'

‘Zijn er niet, klopt. Misschien is dat jouw taak.’

‘Ik zet gewoon de hele vrouwelijke actiefilm op zijn kop.’

‘Het actiemelodrama, zeg maar.’

‘Het vrouwelijke actiemelodrama.’

‘Het feministische actiemelodrama.’

‘Nee, het antifeministische actiemelodrama! Bij mij is vandaag angst voor intimiteit vastgesteld. Wat vind je daarvan?’

‘Ik zeg: waar Mifti verschijnt, worden onze ergste nachtmerries als ontbijt geserveerd. Waar Mifti opduikt, laat ze een sintelspoor van verbrande harten achter. Vandaag hier, morgen weg. Maar voor de meesten is ze de incarnatie van de vrouwgeworden Sputnikshock. Ik zal je gewoon als stront behandelen.’

De dag neemt geen beslissende wending. Laten we het over Aeneas van drie hebben. Een paar uur geleden hing hij nog aan een speeltoestel en riep hij tegen een van zijn ouders: ‘Nee man, ik wil niet naar yoga!’

Zijn moeder, in een crèmekleurige nylon jas gehuld, werd door mijn zus uitgenodigd bij ons te komen eten en heeft hem tot overmaat van ramp meegebracht. Hij zit nu met een van legostenen gemaakt kanon te spelen, waarmee je tinnen soldaatjes dwars door de kamer kunt katapulteren, en de hele wereld verwacht van mij dat ik een ridderpak voor hem knutsel met van die maffe vershoudfolie. Ik ben een toonbeeld van chaos, ontreddering en kinderhaat, en ineens onderbreekt die moeder mij en zegt: ‘Sorry, heb je last van de herrie?’

‘Nee, het is toch maar een kind,’ zeg ik.

We eten vissticks. Aeneas zit in zijn ridderpak in een kast en wacht op iets.

‘Wat doe je daar?’ vraag ik en krijg geen antwoord.

‘Aeneas, waar zit je dan?’

‘In de hogesnelheidstrein.’

‘Waar ga je heen?’

‘Naar Barcelona. Vechten.’

‘O Annika, behalve jou ken ik niemand die alles kan dragen!’

‘Dank je, dat vind ik echt...’

‘Serieus, jou staat echt alles.’

‘Ach, ik kies alles gewoon altijd heel zorgvuldig uit, daarom lijkt het alleen maar zo alsof alles me staat.’

‘Ja, jou staat echt alles.’

Annika is wat je noemt een mengeling van Beate Uhse, Alice Schwarzer en Moeder Teresa. Ze heeft zich een positie verworven waardoor mensen tegen haar opkijken, ze ziet er waanzinnig goed uit en eet het liefst Argentijns rundvlees; de kwestie is: in een neonkleurig T-shirt naar een traumatische odyssee door de krochten van de Berlijnse scene snaken is niet meer echt haar ding, helaas. Aeneas' vader is er ook. Hij zit tegenover mij dik te wezen, is overbelast en heeft geen idee hoe je omwille van dit sociaal gestoorde kind de schijn van een harmonieus gezinsleven in stand houdt, dat ten onder is gegaan aan zijn gebrek aan intelligentie en de uitbundige emancipatoire ambities van zijn ex-vrouw. Die zit net te vertellen dat haar nieuwe minnaar op eBay voor vierhonderd euro aan glazen karaffen heeft gekocht.

In een grijs verleden gingen die twee bij ons in bad, omdat ze thuis werklui over de vloer hadden. Door de kier van de deur hoorde je ze pseudoverhit over feminisme ruziën en over het feministische verbond met het patriarchaat, en de vrouwelijke, door mannen met hun pornografie volledig geherstructureerde seksualiteit, die dat helemaal niet meer is. De baarmoeder was immers ook slechts door het discours voortgebracht en zo. Geweldig was het, want ondertussen kwam geen van tweeën uit bad om even afstand te nemen, ze wilden niet naakt door ons huis lopen.

Vreselijke levens zijn een groot geluk.

Als hij merkt dat ik hem opmerk, rochelt hij ineens: 'Hé, Mifti, was jij vandaag ook bij Luther in zijn store in de Schönhauserstraat? Daar was een lijpe zit-rave aan de gang.'

'O, hallo, nee, hoe kom je erbij, Edmond was daar zeg maar in zijn eentje heen, ik weet niet eens wat je bedoelt met zit-rave.'

'Wat?'

'Hè?'

'Het tijdsverschil en zo. Je ziet eruit of je 'n mini-jetlag hebt en op die sigaretten staat alles in het Engels.'

'Wat zeg je?'

'Die sigaretten, hoe kom je daaraan?'

'Die heeft Edmond gewoon meegebracht.'

'Oké, cool. Toen ik zo oud was als jij had ik nog nooit gerookt, toen leerde ik hoe je ballonnen dichtknoopt.'

'Toen ik zo oud was als jij... ha ha ha.'

'Ha ha ha ha ha!'

Ik kots ervan, dat geouwehoer van volwassenen, die praatjes over de kleine Aeneas, die in een restaurant een keer had gewezen naar iemand aan het tafeltje naast ze, en dat zijn stomme moeder moest zeggen: 'Aeneas, je wijst niet met een blote vinger naar aangeklede mensen!' En dat Aeneas toen zijn vinger in een gekookte aardappel had gestoken en daarmee ijskoud was blijven wijzen. Gaat helemaal nergens over, maar: 'Ha ha ha ha ha ha ha!'

Annika's mobieltje gaat. Mevrouw Pegler heeft mijn vader laten weten dat ik de afgelopen zes weken niet op school ben geweest. Het kan me geen reet schelen, echt niet.

'Je bent niet het slachtoffer, je bent de enige dader.'

'Sorry, uw dingetjes staat in brand!'

'Eindexamen? Waarom? Ik heb toch 'n fiets en kan me toch net zo goed opvrolijken met Franse filmhuisfilms, waarin de hoofdpersonen tegelijkertijd onbestemde troep uit handgedraaide aardewerken schaaltes naar binnen werken en hun vrouwen bedriegen?'

20:13 Sms van papa uit Tel Aviv met de volgende inhoud:
'Wat ben je van plan?'

20:29 Sms aan papa naar Tel Aviv met de volgende, veelbelovende boodschap: 'Terug naar de kleine criminaliteit, daar is het nu te laat voor.'

20:33 'Waarom bel je niet?'

20:34 Sms aan Ophelia in haar androgyn fase: 'Weet je, het liefst zou ik je ter plekke onder liefde bedelven. Alles. Anytime.'

Voorwoord

Ik ben wild opgegroeid en wil wild blijven. Het is drie uur 's nachts en mijn kapotgefeeste lichaam zit halfdood in zijn slachtofferrol verzonken in een taxi. De chauffeur vertelt over zijn zoon die na tien jaar van zijn vrouw gescheiden is, en over zijn eigen vrouw, die vreemdgaat, en over God, met wie hij kennelijk een goede verstandhouding heeft. Daarom vergeeft hij homoseksuelen dat ze homoseksueel zijn, die kunnen er eigenlijk ook niks aan doen. Ik heb koorts, coördinatieproblemen, een promille in mijn kokende bloed en ben voor de zoveelste keer ingegaan op een afspraak op een plek waar absolute bandeloosheid heerst. Het gaat om mijn geloofwaardigheid, om staal en beton, om een reusachtige glazen entree die met rolluiken kan worden afgesloten, om mijn angst voor de dood, het gaat om het exploderen van de waarneming en misschien ook een beetje om een georganiseerde vorm van klankverschijnselen.

Mijn wildheid is een typische karaktertrek. Ik kan doen wat ik wil en mijn eigenaardigheden bevredigen, of het gewoon laten.

Het is gevaarlijk om te doen wat ik wil, omdat het me echt

kwetsbaar maakt. Het te laten is godsonmogelijk. Daarom lieg ik tegen je. Ik zeg: het gaat juist hier in eerste instantie om het principe.

Ik ben zestien en op dit ogenblik tot niets anders meer in staat dan, ondanks mijn gigantische uitputting, een plek te veroveren binnen een context die niets te maken heeft met de maatschappij, waarin ik naar school ga en depressief ben. Ik ben in Berlijn.

Het gaat om mijn waanvoorstellingen.

Onvoorstelbaar, dat ik mij nu alweer op negen centimeter hoge, cognackleurige hakken overgeef aan die klerezooi, industrieterrein natuurlijk, uit de verte zie je een oude warmtekrachtcentrale, waar je geacht wordt je over hooguit een half uur over te geven aan dwangmatige vergetelheid.

Ik leg een weg af met neonbuizen erlangs, de mooiste van de hele wereld, zeggen ze, die mij om ondoorgrondelijke redenen altijd koud heeft gelaten. Ik vind mijn eigen dissociatieve identiteitsstoornis interessanter dan alles wat deze stad voortdurend over mij uitkotst. Tegen de chef Security, die Syd heet en drie meter lang is, doe ik alsof ik op de gastenlijst sta van een barkeeper, eentje die overdag in eigentijdse houtschooltekeningen het verwarrende gezicht van ons urbane bestaan probeert uit te beelden. Daarmee omzeil ik een kilometerslange rij van overstylede drieëntwintigjarigen, afkomstig uit stabiele gezinsverhoudingen, die mij niet eens als mens beschouwen, maar uitsluitend als underdressed en wankelmoedig. Orale incontinentie. Ik word verrot gescholden. Ik ben een motherfucking immoreel handelend kutwif en moet es met mijn leven in het reine komen, ouwe.

De vraag van de avond: 'Hé, wat is hier loos?' Het antwoord van de avond: 'Hé, hier is niets loos.'

Opbrengst van de avond: 'Mooi, geen rij, daar staan de taxi's, overall mededelingen van de Wereldgezondheidsorganisatie, dus.'